

Jochmanová, Andrea

Klein... Pavel Klein...

Theatralia. 2017, vol. 20, iss. 2, Supplementum, pp. 93-94

ISSN 1803-845X (print); ISSN 2336-4548 (online)

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/138037>

Access Date: 25. 02. 2024

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

Klein... Pavel Klein...

Andrea Jochmanová

Vyčnívající, pozoruhodný, distinguovaný a disciplinovaný, nečitelný, bedlivě pozorující, analyzující a zpytující diplomat. Kdykoliv si na něj vzpomenu, přehrávám si v hlavě naše poslední setkání na fakultě. Vidím, jak se snaží překonat náš výškový rozdíl a svým tichým uklidňujícím hlasem s očima upřenýma do mých mi naléhavě klade na srdce věci, které souvisely s chodem katedry, na níž nám oběma velmi záleželo. Nejen profesně. Citově.

Prožívali jsme a prožili jsme oba dva dost dlouhou dobu vedle sebe. On v pozici odborného asistenta, já v pozici doktoranda. Byl to právě Pavel Klein, kdo mě po téměř kompletní proměně personálního osazenstva katedry, z níž prakticky zmizeli všichni dosavadní odborníci na dějiny divadla, udržoval svou energii a svými dobrými radami při odhodlání vytrvat a dotáhnout věci do konce. Vzpomínám na dlouhé večerní telefonáty, dlouhé maily, které jsme si o práci a našich vizích vyměňovali a jimi se utvrzovali v tom, jaké jsou naše představy o katedře a jejím chodu. Byli jsme oba svým způsobem naivní a trápili se zbytečně. Možná je opravdu přílišně intenzivní vztah k něčemu, na čem vám záleží, spíše bořivý než tvořivý. Ale zkuste to pustit, když vám o to tolik jde. A nám o budoucnost divadelní vědy v Brně opravdu bytostně šlo.

Vybavuji si jeho přednášky ještě z doby mých magisterských studií. Melodický hlas, jemná a lehká gestikulace, sympaticky elegantní styl přednášení, který v decentně umírněném projevu skrýval hluboký zájem o dané téma. Dokázal zaujmout. Vzbudit zvědavost. Zpřístupnit a přiblížit. Jeho přednáška o Les Ballets Russes mi zůstala v paměti dodnes.

Velmi dlouho jsme si vykali. Choval se přátelsky, přesto byl uzavřený. Málokdy někoho nechal nahlédnout do svého osobního života. Všichni jsme věděli, že pracuje příliš, že má několik dalších aktivit, kterým se věnuje snad v rámci koníčků, ale slovem „odpočinek“ by se daly nazvat jen těžko. Věděli jsme, že spává pod náporom svých povinností někdy i jen dvě až čtyři hodiny denně. Z toho pak ještě v průběhu semestru zvládl

v týdnu uskutečnit několik přednášek a seminářů na Filozofické fakultě a na JAMU, aniž by na jeho vnějším projevu únava zanechala stopy. V tomto ohledu byl vždycky velmi profesionální.

Vzpomínám na dlouhou řadu židlí na chodbě, na nichž poposedávali studenti z jeho seminářů, kteří stáli o pečlivou a důslednou kontrolu svých seminárních nebo diplomových prací. Byl schopen konzultovat několik hodin bez větší přestávky, soustředit se na problematiku každého tématu, každého studenta, každého textu. Odpovídal, reagoval, věnoval pozornost a péči, stále se vracel k jemným nuancím, aby svoje studenty naučil písemnému projevu. Jeho semináře bývaly v jisté fázi existence katedry plně obsazeny.

V čase, kdy došlo k další reorganizaci katedry, jsem už měla práci v muzeu. Právě jsem čerstvě obhájila doktorát a v duchu i nahlas Pavlovi děkovala, že mi byl tak velkou profesní oporou. Stáli jsme spolu s Pavlem Drábkem nad nějakým stolem a řešili další věci kolem chodu katedry. Oba kolegové Pavlové mě přesvědčovali, ať přijmu alespoň na rok celý úvazek. Přijala jsem jedině proto, že mi Pavel Klein slíbil, že to spolu zvládneme a že kdyby cokoliv, můžu požádat o zkrácení úvazku. Opravdu jsme ten první rok zvládli. A asi jsme se všichni těšili na ten další rok, který měl být pro katedru ještě lepší. Nebyl. Protože nebyl Pavel Klein.

Při zmíněném posledním setkání jsem se jeho naléhavosti s lehce stísněnými pocity smála a říkala mu s hranou lehkostí, že nevím, proč bych měla přebírat úkoly, které jsou tak bytostně jeho a že bych na to potřebovala ještě pár let. Snad jsem říkala i něco o tom, že přece ví, že se bez jeho dobrých rad, jeho zkušeností, bez jeho schopností provázat všechny se všemi informacemi, bez jeho diplomacie zatím neobejdu. O dva dny později jsem na něho intenzivně myslela. Rozleželo se mi to v hlavě. Chtěla jsem s ním ještě večer mluvit. Ten, který volal zpravidla hned zpátky, i kdyby to bylo uprostřed kulturního programu (snad s výjimkou koncertů filharmonie), se už neozval...